

داری کریسمس و

ئاھەنگی ھاوسەرگیری

دۆستۆیشکی

لە ئەلمانییەو: پێشەوا فتاح

یاداشتی نامۆیەک

دەمێک نابێت ئاھەنگی ھاوسەرگیری بینی... بەلام نا! من لە راستیدا ھەزەدەکەم باسی ئاھەنگی کریسمستان بۆ بکەم. ئاھەنگی ھاوسەرگیرییەکی خۆشبوو، زۆر بە دلەم بوو، بەلام ئاھەنگەکی دی خۆشتر بوو. من نازانم بۆچی، بەلام کاتێک ئاھەنگی ھاوسەرگیرییەکی بینی، دەبایە دەستبەجێ یادی ئاھەنگی کریسمسەکی بکەم. ئەویشم بەم شێوەیە بینی. کتومت پێنج ساڵ لەمەوبەر بانگھێشتی ئاھەنگی مندالان کرابوم. خاوەنخوێکی بازرگانێکی زۆر بەناویانگ بوو، کە خاوەنی پەییوەندی و ناسیاو و تەلەکەبازییەکی زۆربوو، بەشێوەیەکی بێگەرمانەکان تەنھا بەھانەیەکی

خۆیه وه سه رقآل بکات، سه رتاسه ری ئیواره ده ست به ریشیدا به ئینیت. ریشی به راستی جوان هه لکه وتبوو، به لام ئه و هیند به هیمه ت ده ستی پیادا ده هینا، که مرۆف له گه ل دیمه نیدا وای بیر ده کرده وه، خوا سه رتا ریشی خه لق کردوو و پاشان ئه و ئاغایه، تاوه کو ده ست به ریشه که دا به ئینیت.

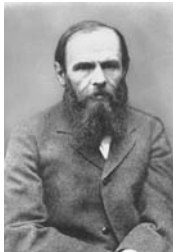
ئه و مه خلوقه ی لیده رچیت، که به چه شنی ناوبراو به شداری به ختی ئه و خیزانه بوو - بو تیبینیتان خاوه نی شه ش کوری زیته له ی چکۆلانه بوو - ئاغایه کی دیکه ش سه رنجی راکیشام. ئه و له توخمیکی دیکه بوو. زاتیک بوو بو خۆی. خه لکی به جولیان ماستاکۆفچ بانگیان ده کرد. له به که م نیگادا هه ستت ده کرد که ئه و میوانیکی ریزلیگیراوه و له گه ل ئاغای ماله که دا له هه مان په یوه نیدایه، که خاوه ن ماله که له گه ل کاکی ریشندا هه یبوو. ئاغا و خانمی ماله که چه ندین ستایشیان به سه ردا هه لدا، مه راییان بو کرد، به هیمه ت و ته نته نه یه ک باشترین خواردنه وه یان پیشکه ش ده کرد و هه مو میوانه کانی دیکه یان پیده ناساند. کاتیک میوانه که گوتی به ده گمه ن ئیواره یه کی وه ها خۆشی رابواردوو، من بینیم که چۆن ئه سرینی به خته وه ری چاوی خاوه نمالیان ته ر کرد.

که سایه تی له و چه شنه هه میسه بریک ترس ده خه نه دلمه وه، ئیدی له بهر ئه وه، پاش ئه وه ی له ته ماشای ئاههنگی منداله کان تیروبووم، کشامه وه ناو سالوئینیکی چکۆلانه ی چۆل و هۆل و له ژێر که پریکی لاو لادا، که نیوه ی ژوو ره که ی گرتبوو، دانیشتم.

منداله کان زۆر خۆشپوو و نازیزبوون و سه ره پای هه په شه و ئاگادارکردنه وه کانی دایه ن و دایکه کانیا ن به هه یچ چه شنیک نه یانده ویست له گه وره کان بچن. له ماوه ی یه ک له حزه دا سه ره له به ری داری کریسمسه که یان هه تا دواهه مین چکلیت راو پرووت کرد و نیوه ی یارییه کانیا ن

بوو بو کۆبوونه وه ی دایک و باوکه کانیا ن، هه تاوه کو به شیوازینیکی ریکه وت و به پرووکه ش بیوه ی باس له شتگه لیکی دیکه ی گرنگ بکه ن. من زۆر به ریکه وت په ریبوومه ناو ئه و کۆمه لگه یه وه. به هه یچ شیوه یه ک سه روکارم له گه ل ئه و قسه و باسه سه رنج راکیشانه نه بوو، که له وئ مشتومریان له سه ر ده کرا و له تواناشمدا نه بوو سه ره له به ری ئه و ئیواره یه به ته نها و سه ره خۆ رابویرم. ئاغایه کی دیکه ش له وئ بوو، هه لبه ت ئه ویش له ناو کۆمه لگه دا نامۆ بوو و وه ک من زۆر به ریکه وت پئی که وتبووه ناو ئه و ئاههنگه خیزانییه وه... له پیش هه مووانه وه ئه و که وته بهر چاوم. ئاغایه کی باریک و دریزبوو، پروو خسار و جلو به رگی زۆر به ئابوتاب بوون. وا دیاربوو گرنگیه کی ئه وتۆی به شادیی ناو ئاهانگه که و به خته وه ری خیزانه که نه ده دا. له گه ل پئی نایه بنمیچکه وه و وای هه ست کرد له ژێر هه یچ چاودیرییه که دا نییه، ده ستبه جی بزه له سه ر لیوانی نه ما و برۆ ره ش و ئه ستوو ره کانی هاتنه وه یه ک. خاوه نخوییه که نه بییت، که سی له ناو حه شاماته که دا نه ده ناسی. بیزاریه کی کوشنده له چاوانیدا دیاربوو. به لام وادیاربوو بریاری دابوو هه تا کۆتایی رۆلی میوانیکی خۆشه بخت و دم به خه نده ببینیت. دواتر بۆم ده رکه وت، که ئه و ئاغایه له هه ریمیکه وه هاتبوو، تاوه کو له پایته خت بازرگانییه کی گرنگ و سه خت به ئه نجام بگه یه نیت. له گه ل خۆیدا په سه ندنامه یه کی بو خاوه نخویکه هینابوو، ئه ویش بیگومان له خۆشحالیی خۆیدا پیشوازیی لینه کردبوو و ته نها له بهر ریزو حورمه ت بانگه یشتی ئاههنگه که ی کردبوو.

کهس یاریی کاغه زی نه ده کرد. کهس سیگاریکی پیشکه ش نه کرد، کهس راینه کیشایه ناو گفتوگۆی خۆیه وه. ره نگیبوو وتبیتیا ن مانگه شه و سه ره له ئیواره دیاره، به و شیوه یه ئاغا ناچاربوو خۆی به ده سه ته کانی

شکاند، هەرگیز بەر لەوەی بزانی کامەیان بۆ کێیە. لە هەمووان ئازیزتر مێردمنداڵی قژلوول و چاوپەش بوو، کە چەند جارێک بە تەنە گەلێنە کە ی تەقە ی لێکردم، بەلام خوشکە کە ی زیاتر دەردە کەوت، کچکی یانزە سالان بوو، خوشەویست وەک فریشتە، هێمن و خەیاڵبردو، زەردەهەلگەراو و چاومەست. منداڵەکانی دیکە بە جۆریک لە جۆرەکان زویریان کردبوو و ئیدی ئەویش لە بەر ئەو بۆ ناو سالۆنە چکۆلانە ی کە من

تیایدا دانیشتبوم کشابوو و لە قورئینکدا کەوتە یاری کردن بە بووکە شووشە کە ی. میوانەکان بە پێزو حورمەتییکی زۆرەو دەستیان بۆ شەرابسازییکی زەنگین درێژ دەکرد، کە باوکی کچە کە بوو و یەکیکیش بە چەپە ک گوتی، بۆ دیاریی بووکینی هەر لە ئیستاوه سێ سەد هەزار روبلی بۆ دانراوه. منیش ئاورم دایەو و تاووکو تەماشای ئەو خەلکە بکەم، کە ئەو خەبەرە زۆر سەرنجی پراکیشابوون و لەویدا نیگام کەوتە سەر جولیان ماستاکۆفیچ، کە دەست لەسەر پشت وریایانە گوێی بۆ دەمەتەقیی حەشاماتە کە هەلخستبوو. پاشان بە ژیری خاوەنخوێکە سەرسام بووم، کە لە دابەشکردنی دیارییەکان بەسەر منداڵەکاندا نیشانی دا. ئەو کچە ی کە هەر لە ئیستاوه خاوەنی سێ سەد هەزار روبل بوو، بووکە شووشە یەکی زۆر گرانبەهای بەرکەوت. پاشان بە پریژیک، کە تیایدا بەهای شتوومە کەکان هەر دەهات و کەمی دەکرد، دیارییەکانی دیکە ی بەپێی ئاستی دایک و باوکی منداڵە بەختەوەرەکان بەدوادا هاتن. لە کۆتاییدا کورپییکی نزیک دە سالانی، چکۆلانە ی، لاوازی، دەموچا و کونجاوی، پریچ سوور سەره ی هات، کە تەنە کتییی کۆمەلە چیرۆکیکی بەرکەوت، کە هەموو باسی هەببەتی سروشت و فرمیسیکی پرهەست و نەست و ئەم جۆرە شتەیان تیادا بوو، بەلام بەبێ هیچ نەخش و وینە یە ک. ئەویان

به لَام سهره تا به گومانه وه ته ماشای چوار دهوری خوی کرد. پاشان له سهر نووکه پین، وهک ئه وهی ههست به تاوانباری بکات، له مندالّه که نیزیکیبووه وه. بزه یه کی بۆ کچه چکۆلانه که کرد، به سهریدا چه مییه وه و سهری ماچ کرد. مندالّه کهش، که چاوه پئی ئه وه به سهر دادانه ی نه کردبوو، داچله کی و هاواریکی لئ ههستا.

به چریه وه پرسیی: «مندالی ئازیز، ئیوه لیره چی دهکن؟»، له گه ل ئه وه دا ته ماشای چواردهوری خوی ده کرد و دهستی به گۆنای کچه که دا ده هیئا.

«ئیمه یاری ده کهین...»

جولیان ماستاکۆفچیش تیه چاویکی له میردمندالّه که گرت و وتی: «ئاوا... له گه ل ئه وه دا؟».

ئجا به کورده کی وت: «هاورپم، باشتهر تو برۆیت بۆ سالۆنه که.»

مندالّه که هیچی نه گوت، چاوی زهق ده رپه پیبوو و له ماستاکۆفچیش بریبوو. ماستاکۆفچیش جاریکی دیکه ته ماشای چواردهوری خوی کرده وه و هه مدیس به سهر کچه چکۆلانه که دا چه مییه وه و به ئه سپایی لئی پرسی: «مندالی ئازیز، ئه وه بووکه شوشه تان پئییه؟» کچه کهش له وه لامیکی شه رمانه دا وتی: «به لئ، بووکه شوشه.» و ده موچاوی لیک هه لقرچاند.

«ئا، بووکه شوشه... ئه ی ده زانن،

بووکه شوشه که تان له چی دروستکراوه؟»

کچه چکۆلانه که هیئا به ئه سپایی وتی: «نازانم...» که به ئاسته م گویت لئی ده بوو و سهری دانه واند.

«له لۆکه دروست ده کریت، دلئ من.»، پاشان به نیگایه کی سهر سه ختانه وه به میردمندالّه که ی گوت: «ئه ی باشتهر نییه تو برۆیتیه وه بۆ سالۆنه که، کورپی

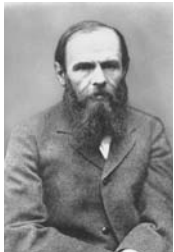
من؟!»

کورپ و کچه که پوو خساریکی ئاسوده هاته سهر ده موچاویان و دهستی به کترین گرت. هه لبهت

ئیسنا نیو سه عات ده بوو له ژیر که پری لاو لوه که دا دانیشتبوووم و وه ختبوو له گه ل گفتوگۆی کورپه پرچ سووره که دا له گه ل ئه و کچه جوانکیله یه دا، که سن سهد هه زار روبل بوکانه که ی بوو، خه وم لیده که وت، ئه وکات جولیان ماستاکۆفچیش پئی نایه هۆله که وه.

جۆریک له ده مه قاله و ناکوکی نیوان مندالّه کان سهرنجی میوانه کانی راکیشابوو، جولیان ماستاکۆفچیش خوی له چه شاماته که دزییه وه. من بینیم که میک له مه وه به به باوکی بووکه ده ولّه مه نده که ی دوارپۆ ناسینرا و له گه لیدا باسی له سووده کانی جۆریک له جۆره کانی پیشه ی فه رمانبه ری کرد. ئیسناش نغرو له فکردا لیره دا وه ستابوو و له وه ده چوو به په نجه کانی شتیک حیساب بکات. به ئه سپایی ده یچرپاند: «سی سهد... سی سهد... یانزه... دوانزه... سیانزه... پینچ سالی ماوه بۆ شانزه سال! با وای دانین له سهدا چوار، ده کاته دوانزه، پینچ که رته دوانزه ده کاته شه ست؛ ئجا ئه وه شه سته... هه موو پیکرا له پینچ سالدا ده بیته چوار سهد... به لئ! خراب نییه... به لَام به له سهدا چوار داینه ناوه، ئه و زۆر زانه. هه لبهت هه شت یان ده له سهد وه رده گریت. که وای لانی که م پینچ که رته سهد هه زاری ده بیته، بیگومان؛ باقییه که شی ده روات بۆ باج، همم...»

حیسابه که ی ته و او کرد و لوتی سرپییه وه و ویستی هۆله که به جیهیلایته وه، به لَام له نا کاو کچه که ی بینی. من له پشت ئینجانه ی گولیکه وه دانیشتبوووم و به وجوره ئه و منی نه ده بینی. له وه ده چوو زۆر شله ژابیت. من نازانم ئاخۆ ئیشی ده رنه نجامی حیسابه که ی بوو یا خود شتیک دیکه. هه ر دهستی له یه ک ده خشاندن و نه یده توانی به ئارامی پاره ستیت. به شله ژاوییه کی بیویته وه، که هه رده هات و زیادی ده کرد، نیگایه کی دیکه ی له بووکی دوارپۆ گرت. ویستی بروت بۆ لای،

وهك ته ماته سوورهه لگه رابوو و كاتيك به پړيکهوت له ناوینه په کدا خوی بیڼی، له وهده چوو له دیار پووخساری خوی شهرمه زار بیت. رهنگبوو له په له پهل و بیسه برییه که ی خوی تووره بوو بیت. رهنگه حیسابی سر په نجه کانی خوی هیند هینا بییته جوش، که ته وای پکېف و شکومه ندی خوی وه لاره ناییت و بریاری داییت وهک میردمندالیکي گیل هه لسوکهوت بکات و هه ول بدات نه و شته ی حزی لیته تی به لیشاویک داگیرکات، نه گهرچی نه و شته ی که حزی پیی ده کرد سره تا له پاش پینچ سال ده بووه شتیکی راسته قینه. منیش دوی نه و ناغا پرشکویه که وتم بو ژووری نانخاردن، له ویادا شتیکی سیر له پیش چاومدا نمایشکرا. جولیان ماستاکوچیچ، که له کینه و به دخواییدا سوورهه لگه رابوو، هه ولی دها کوره پرچ سووره که له ژووری نانخاردنه که رابوینیت، به لام کوره چکولانه که ش به رده وام له دهستی هه لدهات و دهکشایه وه و دواچار له ترسا نه یده زانی بخه زیته چ قوژبنیکه وه.

«برو دهره وه! برو دهره وه! تو چی ده که یت لیره، هه ی نارپه سه؟ میوه له سه ر میزه که ده دزیت، ها؟ میوه ده دزیت؟ برو دهره وه، هه ی بیفه پری چلمن! برو بو لای هاوړیکانت...»

میردمنداله تو قیوه که هیچ چاره یه کی نه ما و بو نه وه ی رزگاری بیت خوی فریادیه ژیر میزه که وه. نیستا شوینکه وتوو کینه داره که ی ده سه سرپیکی له گیرفانی دهره ینا و هه ولی دها وهک قامچی بو راونانی میردمنداله که، که بیده نگ و ترسینراو خوی له ژیر میزه که دا مه لاسدابوو، به کاری به نییت.

ده بیت تیبنی نه وه ش بکه م، که جولیان ماستاکوچیچ جهسته یه کی خرپنی هه بوو. پیاویکی تیری، روومه تسووری پته و بوو، رانه کانی نه ستور، خوشی

نه یانده ویست له یه ک جودا بینه وه.

جولیان ماستاکوچیچ درېزه ی به پرسیاره کانی خوی دا و تا ده هات دهنگی کپتر ده بوو: «نه ی ده زانن، بوچی نه و بوو که شووشه یه تان پیشکه شکراوه؟» «نازانم.»

«له به رنه وه ی نیوه سه رانسه ری نه م هه فته یه مندالیکي به په وشت و عاقل بوون!»

جولیان ماستاکوچیچ، که ناستی شله ژاوییه که ی گیشتبوه ترپوک، سه رله نو ی سه یری چوارده وری خوی کرده وه، دهنگی هینده ی تریش کزکرد و به دهنگی له رزوکه وه، که به ناسته م گویت لئ ده بوو، وتی: «مندالی نازیز، نه ی منتان خوشده ویت، گهر من به سه ردان بیم بو لای دایک و باوکتان؟»

له گهل نه و وشانه دا ویستی کچه ژیره که ماچ بکات، به لام کوره پرچ سووره که، که ده بیینی کچه که وهخته ده ست ده کاته گریان، دهستی کچه ی گرت و له تاوی نه ودا دهستی کرده هاوار و گریان. نیستا جولیان ماستاکوچیچ به راستی توره بوو و به سه ر کوره چکولانه که دا نه راندی: «لیره برو! له م ناوه مه میته! برو بو سالونه که! بو لای هاوړیکانت!»

کچه که ش ده یگوت: «نه خیر، من نامه ویت! من نامه ویت! نیوه خوتان برون! لیی گهرین! لیی گهرین!»، نیستا وهخت بوو فرمیسی ده رشت.

له دهرگا که وه دهنگی گفتوگویه ک هات؛ جولیان ماستاکوچیچ داچله کی و به خوی و جهسته خاوه نشکوکیه وه قینچ بووه وه، به لام له و خرابتر کوره پرچ سووره که داچله کی. کچه که ی به ته نها جیهیشت و بی چریه به ته نیش دواره که وه دزی کرده ناو سالونه که وه و له ویوه بو ژووری نانخاردن. جولیان ماستاکوچیچیش، بو نه وه ی هیچ گومانی نه یه ته سه ر، رویشته ژووری نانخاردنه که وه. رهنگی

مەسەلەكەم كرد، يەك جيگەي بەتال چيپە نيانە، خۆ ئەگەر جيگەي بەتالیش ھەبايە، ئەوا دەيانى كە چاوپرەين، كە زۆر شايانتەرن لە ئەم... بەراستی جیى داخە، بمبەخشن...»

خاوەنمאלەكە وتى: «بەداخەو، چونكە مندالێكى زۆر بێدەنگ و سادە و ساكارە...»

جوليان ماستاكۆفيچ بيزارانە لچى ھەلقراچاند وتى: «وھكو من دەبيينم، كورپىكى نارەسەنى بەدەرەوشتە.» ئنجا پرووى كردەوھە مێردمنداڵەكە، «لێرە مەمىنە كورە! بۆچى لێرەدا وەستاويت؟ برۆ بۆ لای ھاوپرێكانت!»

ديار بوو كۆنترۆلى خۆى لە دەستدابوو و تیلە چاوپكيشى لە من گرت. منیش خۆم بە ھەمان شێوھ بە پروويدا پێكەنيم. جوليان ماستاكۆفيچ دەستبەجى پرووى وەرگەرپاند و بەشيوازىكى تياترۆبىيانە، بۆ ئەوھى منیش سەد دەر سەد ھەستى پى بكم پرسى: «ئەو كورە گەنجە سەيرە كىيە؟»

ئىدى ھەردووکیان دايانە چرپەچرپ و ژوورەكەيان جیھێشت. منیش بينيم، جوليان ماستاكۆفيچ گوێى بۆ قسەكانى خاوەنمאלەكە رادېرابوو و بەگومانەوھە سەرى رادەوھەشاند. كاتىك تير پێكەنيم گەرامەوھە بۆ ناو سالۆنەكە. پياوھە مەزنەكە، كە داىكان و باوكان ئابلوقەيان دابوو، لەويدا وەستا بوو و بە جۆشوخروڤشەوھە لەگەڵ خانمىكدا قسەى دەكرد، كە ئىستا پى ناسينرا بوو. خانمەكە دەستى ئەو كچە چكۆلانەبەى لە دەستدا بوو، كە ئىستا جوليان ماستاكۆفيچ لە ھۆلەكەدا ئەو تياترۆبەى لەگەڵدا كرد. ئىستاش داباريبووھە ستايشكردنى جوانى و بەھرمەندى و ھەببەت و رەوشتى مندالە جوانەكە. بە ئاشكرا مەرايى بۆ دەكرد. داىكى مندالەكە گوێى بۆ گرتبوو، لەخوشياندا لە ئەسرين نيزىك بوو. دەمى باوكەكە بزەبەكى لەسەر بوو. خاوەنمאלەكە بەو

خپوھەك گۆيز. عارەق و مەشمە مەشمىكى قىزەونانەى ليوھ دەھات و ئىجگار سوورھەلگەپابوو. ئىستا بەرەبەرە تەواوى پكفى خۆى لە دەست دەدا، كين و توورپەبەكەى ھىند گەورە بوو، كيش دەزانىت، پەنگە دلپىسيەكەشى ھىند گەورە بوو. من پى بە قورگم دامە قاقاى پىكەنين. جوليان ماستاكۆفيچ ئاوپرى بۆ من داھەوھە و سەررەپاى ھەموو ھەببەتە شاھانەكەى شەرمەزارىبەكەى بيوينە داىگرت. لەو ئانوساتەدا لە دەرگاگەى بەرامبەرەوھە خاوەنمאלەكە دەركەوت. مێردمنداڵەكە لە ژىر مەزەكەوھە ھاتەدەر و ئەنیشك و ئەژنوى خۆى سەپپەوھە. جوليان ماستاكۆفيچ پى پەلەى بوو دەسەسراكە بۆ لوتى بەرپىت، وھەك ئەوھى بىھەوت لوتى بسپىت. خاوەنمאלەكە سەرسامانە لە ھەرسىكمانى روانى، بەلام وھەك پياويك، كە ژيان دەناسىت و پى ئاشنايە و ھەميشە ديوھە جديبەكەى وەردەگرت، دەستبەجى ھەلەكەى قۆستەوھە، تاوھكو بتوانىت بەبى ئامادەگى شاھەتالێكى زۆر لەگەڵ ميوانەكەدا قسە بكات.

لە كاتىكدا ئاماژەى بە مێردمنداڵە پرچ سوورەكە كرد، وتى: «ئەمە ئەو كورەبەكە رىم بە خۆمدا تكا لە بەرپىرتاندا بكم شتىكى بۆ بكن...»

جوليان ماستاكۆفيچ، كە ھىشتا نەھاتبووھە سەر خۆى، وتى: «ئاھا ئاواھا!»

خاوەنمאלەكە بە دەنگىكى تكاندارانە درىژەى پىدا: «كورى داھەنى مندالەكانمە. داىكى ئافرەتێكى دەستكورتە، بيوھەرنى فەرمانبەرىكى زۆر راستگويە، بۆبە گەر ئەرك نىبە و دەكرىت، جوليان ماستاكۆفيچ...»

لێرەدا جوليان ماستاكۆفيچ بە پەلەپروھە قسەكەى پىپى: «ئاھ، نا نا، دەبىت بمبورن فىلپ ئالىكسىجىفيچ، بەلام بەراستی دەست نادات. سۆراخى

هموو بهخته وهرییه ی پزآبووه ماله که یه وه مهست بووبوو. تهنانهت هر یهک له میوانه کان به شی خویان به شداریبون، تهنانهت منداله کان ناچارکران یارییه کانیاں بوه ستینن، تاوه کو گفتوگو که تیکنه دن. فهزای ماله که پربوو له ریز و حورمهت. دواتر گویم لیبوو، دایکی کچه سهرنچراکیشه که، که ههتا قولایی پوچی شادمان بوو، به کومه لیک رسته و موبالاتی تایبته تکای له جولیان ماستاکوچیچ کرد ته شریفیان پی بپریت و به سهردانیک سهریان بهرز بکات، گویشم لی بوو جولیان ماستاکوچیچ به چی جوش و خروشیکه وه داوه ته که ی قبول کرد. دواتر هموو میوانه کان-هه لبت دابونه ریت وای دهخواست- هریه که ی به لایه کدا په رشوبلاوبوونه وه و گورانییه کی ستایشیان به سهر شه راسباز و خیزانه که ی و کچه که ی به گشتی و به سهر جولیان ماستاکوچیچدا به تایبته تی وت. من زور به دهنگیکی بهرز له یه کیک له و ناسیاوانه م پرسی، که له هموویان نزدیکتر له جولیان ماتاکوچیچه وهستا بوو: «ئه م ئاغا یه هاوسه ری پیکه پیناوه؟»

جولیان ماستاکوچیچ نیگایه کی هه لسه نگه رانه و توره ی تیگرتم.

ناسیاوه که شم وتی نه خیر. ئه ویش ههتا قولایی جه وهه ری خوی به قسه نه زانی و بی شعورییه که ی من زویر بوو.

له میژ نییه به لای که نیسه که دا تیپه ریم. کومه لیک خه لکی گوره له پیئش دهروازه ی که نیسه که دا سهرنجی راکیشام. همووان باسیان له ئاهه نگیکی هاوسه رگیری ده کرد. پوژیکی غه مگین و لیل بوو، ئیدی چونکه له و ئانوساته دا دهستی ده کرده باران خوم به ناو هه شاماته که دا به ره و ناو که نیسه که کیش کرد. لیرده دا زاوام بینی. پیاویکی بالانزمی، تیری، خرین بوو،

جلوبه رگی زور به ئابوتاب بوو. سهرقالانه دههات و دهچوو و خه ریکی دواهمین ئاماده کارییه کان بوو. خه لکه که هر زوو که وتنه چرپه چرپ و ده یانگوت، بووک گه یشتوووه. منیش به پاله په ستو خوم لیبرده پیئشی و چاوم به جوانییه که وت، که به هموو هیزی راکیشانه خوداییه کانی به هاره وه رازیندرابوووه. به لام په رییه که ره نپه ریو و غه مگین بوو. گومرا و سهرلیئشیواو نیگای دهورانی ده کرد و تهنانهت وا ده رده که وت چاوانی له فرمیسکدا سوور بووین. جوړیک له سهرسه ختییه کی دیرین به هیله کانی ده موچاوییه وه شتیکی جدی و خاوه نشکوئی به رووخساری به خشیبوو، به لام به ناو ئه و سهرسه ختی و به هه ییه تییهیدا، به ناو ئه و غه مگینییه دا سهرله به ری بیگوناھی و پاکیی گه نجینی بریسکه ی ده دایه وه. له سهرجه می جه وه رییه وه شتیکی خوشباوهر، نهرمونیاں، مندالانه، که وه سفی بو نییه، ده پاپایه وه و داوای ره حمی ده کرد.

خه لکه که ده یانگوت به ئاسته م شانزه سال ده بیت و ناییت. منیش جاریکی دیکه له کاک زوا و ردبوومه وه و جولیا ماستاکوچیچم ناسییه وه، که پیئنج سال ده بوو نه مبینیبوو. پاشان چاوم خسته وه سهر بووکه که...

ئای خودا!
من هه ولم دا ههتا زوو که نیسه که جیبه پلم. جه ماوهره که باسیان له وه ده کرد، که بووکه که زور زهنگینه، خاوه نی بووکانه یه کی پیئنج سه د هه زار رپولیییه به نه قدی... و بابی ئه وهنده و ئه وهنده شتومه ک...

منیش، له کاتی کدا پیم نایه سهر شه قامه که، به خوم وت: «که وایی حیسابه که ی ته واوه!».

سهرچاوه:

Europäischer Hochschulverlag GmbH & Co KG